

måde, og hvis man har gjort det på den måde, så er der noget galt.

Med denne nye, summariske rapport, som ligger til grund for forespørgslen i dag, bliver det »aha« til Frank Poulsens rapport til et »Du godeste, har det stået på så længe? Har der været så mange sager?«

Nu har chokket over den rapport fortaget sig, for det er flere uger siden, den er kommet, men jeg synes, det er udmærket, at Enhedslisten har rejst denne forespørgsel, så vi kan få diskuteret, hvad det er for nogle principper, det egentlig er, det hele drejer sig om.

Jeg er meget utilfreds med, at både Venstres og De Konservatives ordførere har kaldt rapporten dels overfladisk og dels for et parts-indlæg. Denne rapport er kort og nøgtern, præmisserne er klare, og resultaterne er også klare. Den giver sig ikke ud for at være andet, end den er, nemlig en optælling af, hvordan man har behandlet forskellige bankovertagelser i en vis periode, og det synes jeg er udmærket. Der placeres ikke noget ansvar; det har heller ikke været meningen, det kommer i en senere fase.

Vi er glade for, at der kommer en senere fase; vi er glade for, der kommer en videre undersøgelse, hvor et eventuelt ansvar skal placeres. Men vi synes også, det er godt, at der stadig er mulighed for, at der kan komme en beskrivelse af, hvorvidt ministre har været involveret eller det alene har været beslutninger taget andre steder i systemet.

Jeg synes, det er vigtigt her at prøve at få fat i nogle mere generelle spørgsmål. Det siger jeg selvfølgelig også, fordi det er noget af det, jeg forstår bedre, end jeg forstår teknikken i al skattepolitikken. Det vil jeg gerne sige rent ud.

For det første: Skal banker overhovedet kunne gå konkurs? Selvfølgelig skal de det. Det er private virksomheder.

For det andet: Er det i samfundets interesse, at dette sker? Ja, det er jo et spørgsmål. Der kan være nogle sager, hvor det er så katastrofalt for et bestemt område, en bestemt egn, at det sker, at det vil være totalt ødelæggende for hele området. Det vil, sagt på en moderne måde, gå totalt i sort.

Hvis man skal redde et konkurstruet pengeinstitut, hvad skal man så gøre ved det? Skal man få nogle andre til at overtage det? Skal branchen selv ordne det uden hjælp udefra, eller skal der være hjælp på en eller anden måde? Med andre ord: Skal man have en eller anden præmie for at hjælpe et nødlidende pengeinstitut?

Det er åbenbart et spørgsmål, man kan diskutere længe, for nogle steder er det åbenbart rigtigt, at der skal være en præmie, andre steder er det ikke rigtigt, at der skal være en præmie. Spørgsmålet er nu – det er rent politisk: Skal der være en præmie for at hjælpe et nødlidende pengeinstitut? Og hvem skal holdes skadesløse? Ja, det er jo ikke en hvilken som helst aktionærkreds, men først og fremmest de folk, der har penge i banken, som skal holdes skadesløse. Er de garantier, vi har, gode nok?

Endelig er der også sektorens eget ansvar. Hvilket ansvar har sektoren selv for, at der er tillid til både store og små pengeinstitutter i hele samfundet? Hvordan påvirker det strukturen i pengeinstitutverdenen, at der er nogle, der bliver truet, og nogle, der ikke vil redde de andre?

Jeg synes, det er vigtigt, at vi for en ny lovgivnings og for nye reglers vedkommende også tager de diskussioner op.

Jeg har takket Enhedslisten for at rejse forespørgslen her. Jeg vil også gerne takke Venstres og De Konservatives ordførere, fordi de på en så enestående talentløs måde har prøvet at få det her til kun at dreje sig om Spar Nord-sagen og om den skatteminister, der sad indtil for nogle få måneder siden! Jeg synes virkelig, det er for dårligt, at man ikke koncentrerer sig om de helt principielle og langsigtede effekter af denne rapport her.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at det jo er det, man skal. Man skal ikke her se, om det drejer sig om 1 eller 25, man skal se problemet som sådant.

Men når Fremskridtspartiet har problemer med at tage retsgrundlaget til efterretning, skyldes det jo, at der ved en række af de her undersøgte overdragelser er givet lov til at tilbageføre foretagne hensættelser fra før fusionsåret – det drejer sig om de skattefri fusioner – og ved den type overdragelser har det jo stor betydning, hvilken periode hensættelserne anses for at høre under.

Hensættelsesproblematikken er et spørgsmål om, hvilken periode hensættelserne reelt hører til, og udviklingen i de regler er beskrevet i rapporten fra side 14 til side 26. At man i vid udstrækning har givet lov til, at hensættelser, der allerede var foretaget, tilbageføres, er efter min mening acceptabelt, så længe der er tale om, at hensættelserne føres tilbage til den periode,